

AFOR-styrke til at være en direkte krigsførende »KFOR«-styrke.

I den forbindelse er udenrigsministerens forsikringer om, at regeringen naturligvis vil forelægge denne ændring for Det Udenrigspolitiske Nævn eller endog for Folketinget, ikke af særlig beroligende karakter, da der jo er tradition for, at beslutninger om dansk krigsdeltagelse presses igennem Folketinget på under 24 timer (jf. behandlingen af beslutningsforslag B 4 om et dansk militært bidrag til en NATO-indsats på det vestlige Balkan den 7. oktober 1998).

Mindretallet har tillige bemærket regeringens mangrelte vilje til at besvare meget enkle og konkrete spørgsmål såsom spørgsmål 33 fra Forsvarsudvalget og tager dette som et tegn på, at de NATO-landstyrker, som nu indsættes i Albanien under navnet AFOR, meget vel på et senere tidspunkt kan komme til at indgå i en egentlig NATO-invasionsstyrke af Kosova. Hvorfor siger regeringen dog ikke tingene lige ud?

For det tredje handler en beslutning om at give mandat til at afsende militære enheder til et fremmed land og at stille disse enheder under NATO-kommando også om tillid til regeringen og til NATO.

For Enhedslistens vedkommende må vi klart sige, at vi ikke har nogen som helst tillid til den danske regering og til NATO, når det gælder situationen i det tidligere Jugoslavien og Kosova-spørgsmålet.

I de ti år, der er gået siden den serbiske leder Slobodan Milosevic i 1989 ophævede det selvstyre for Kosova, som var blevet indført under præsident Tito, og slog ind på en ekstremt nationalistisk kurs, har Vesten reelt intet gjort for at støtte de demokratiske og antinationalistiske kræfter i Serbien eller de kræfter i Kosova, som arbejdede for menneskerettigheder, og det kosovaalbanske befolkningsflertals ret til selvbestemmelse. Tværtimod!

Et skamfuldt eksempel på dette var den måde, som også Danmark behandlede de mange unge fra Restjugoslavien, som nægtede at gøre militærtjeneste i Milosevics hær og flygtede til udlandet. Ved at have modtaget disse med åbne arme kunne der være sendt et stærkt signal til befolkningen i Restjugoslavien og på hele Balkan om, at de havde international støtte i kampen mod de nationalistiske regimer. Men det skete ikke. I stedet blev der udvist store anstrengelser for at sende disse modstandere af Milosevic-re-

gimet tilbage bl.a. med påstande om, at de »kun« risikerede »kortere fængselstraffe«.

Utallige gange i de sidste ti år har regeringerne i NATO-landene haft mulighed for at støtte den demokratiske og antinationalistiske opposition i Serbien og for at støtte kosovaalbarnes berettigede krav (f.eks. i forbindelse med Dayton-af-talen), men de har svigtet stort set hver gang.

Man kan selvfølgelig overveje, hvor meget af NATO-landenes politik over for Restjugoslavien der skyldes ond vilje, og hvor meget der skyldes uvidenhed. Da f.eks. Forsvarsudvalget i oktober 1998 spurgte den danske regering, hvilke konsekvenser den egentlig forestillede sig, at en militær aktion i Kosova ville få for flygtningestrømmen til de øvrige lande i regionen, så svarede regeringen, at det var dens formodning »at der netop ikke sker yderligere tilstrømning af flygtninge fra Kosova til nabolandene« (jf. behandlingen af beslutningsforslag B 4 om et dansk militært bidrag til en NATO-indsats på det vestlige Balkan den 7. oktober 1998, bilag 14).

Uvidenhed eller det, der er værre? Lad os nøjes med at gentage: Enhedslisten har ingen tillid til hverken den danske regering eller til NATO, når det gælder om at fremme en demokratisk udvikling i Restjugoslavien og Kosova. Vi stemmer derfor ikke for at overlade 8.000 bevæbnede soldater i hænderne på folk, som vi nærer dyb og velbegrunder mistillid til!

Afslutningsvis ønsker mindretallet at bemærke følgende om udvalgsbehandlingen af forslaget: Her har vi endnu engang oplevet, hvordan regeringen har gjort det til en vane at give så få og så mangelfulde informationer til Folketinget som muligt. Stillet over for direkte og konkrete spørgsmål vælger regeringen som hovedregel at svare udenom eller slet ikke at svare.

Når udvalget f.eks. direkte spørger regeringen: »Vil ministeren bekræfte, at det foreliggende mandat åbner mulighed for, at de landstyrker, som indsættes i Albanien, på et senere tidspunkt kan indgå i en invasionsstyrke«, så snakker regeringen om noget andet (jf. optryk af spørgsmål 33), og når regeringen igen bliver anmodet om at besvare spørgsmålet, så henviser den blot til sin tidligere besvarelse (jf. optryk af spørgsmål 57).

Når udvalget direkte spørger regeringen: »Vil ministeren give en udtømmende garanti for, at den multinationale styrke ikke bevæger sig uden for Albaniens grænser«, så er regeringens svar uklart (jf. optryk af spørgsmål 44), og når udval-